

רע"פ 8987/16 - מונתסאר אבו חסין נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 8987/16

לפני:
המבקש:

כבוד השופט א' שהם
מונתסאר אבו חסין

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי בירושלים, מיום 26.10.2016, בעפ"ג
391-09-16, שניתן על ידי כב' השופטים ר' כרמל; כ'
מוסק; ו-ש' רנר

בשם המבקש:

עו"ד ג'ומעה חלאילה

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטים ר' כרמל; כ' מוסק; ו-ש' רנר), בעפ"ג 391-09-16, מיום 26.10.2016, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט א' קורנהאוזר), בת"פ 22169-06-14, מיום 17.7.2016.

בד בבד עם הבקשה לרשות ערעור, הגיש המבקש בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר שהושת עליו.

רקע והליכים קודמים

2. ביום 11.4.2016, הורשע המבקש, על יסוד הודאתו, בביצוע העבירות הבאות: התפרצות למקום מגורים, לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); ניסיון התפרצות למקום מגורים, לפי סעיפים 406(ב) ו-25 לחוק העונשין; החזקת כלי פריצה, לפי סעיף 409 לחוק העונשין (2 עבירות); והיזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק העונשין. להלן יפורטו בקצרה עובדות שני האישומים המיוחסים למבקש בכתב האישום שהוגש נגדו: על פי האישום הראשון, ביום 19.5.2014, ניסה המבקש להתפרץ לביתה של י' (להלן: המתלוננת), ביחד עם שני אחרים, כשהם מצוידים בתיק המכיל כלי פריצה. השלושה הגיעו למקום ברכבו של המבקש, ושעה שהמבקש המתין בתוך הרכב, ניסו השניים האחרים לשבור את אחד מסורי הבית. לאחר שהבחינו במתלוננת ובחברותיה, עזבו השניים את המקום ושובו אל הרכב. בהמשך, נתפס המבקש כשהוא נוהג ברכב, כאשר כלי הפריצה בתוכו. לפי האישום השני, ביום 18.4.2014, התפרץ המבקש עם שני אחרים לביתו של י' (להלן: המתלונן). השלושה הגיעו למקום ברכבו של המבקש, כשברשותם כלי פריצה. בזמן שהמבקש המתין בתוך הרכב, השניים האחרים פרצו את דלת הבית, וניסו לפתוח כספת שמצויה בו.

3. ביום 17.7.2016, ניתן גזר דינו של בית משפט השלום. לצורך קביעת מתחם הענישה ההולם עבור שני האירועים, נתן בית המשפט את דעתו לחומרת העבירות בהן הורשע המבקש, אשר "פוגעות בקניינו של אדם, מפרות באופן בוטה את זכות המתלונן לביטחון בביתו שלו, וכן בפרטיותו, שלו ושל בני ביתו". כמו כן, התייחס בית המשפט לנסיבות ביצוע העבירות, ולכך שהמבקש "היווה חלק בלתי נפרד מחבורה עבריינית, אשר עיסוקה היה התפרצות לבתי מגורים", תוך "תכנון מוקדם, וחלוקת תפקידים ברורה בין החברים". על בסיס שיקולים אלו, ובהתחשב במדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים, העמיד בית המשפט את מתחם הענישה על 18 עד 42 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

לצורך קביעת העונש ההולם, נדרש בית המשפט לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות. במסגרת זאת, שקל בית המשפט לקולה את גילו הצעיר של המבקש, כמו גם את היעדרו של עבר פלילי בעניינו, ואילו לחומרה נזקפו היעדר החרטה מצדו של המבקש, וכן "התעוזה העבריינית" הנשקפת ממעשיו. לאור זאת, השית בית המשפט על המבקש את העונשים הבאים: 24 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בניכוי ימי מעצרו; 7 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור המבקש, בתוך 3 שנים מיום שחרורו, עבירת רכוש מסוג פשע; 3 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור המבקש, בתוך 3 שנים מיום שחרורו, עבירת רכוש מסוג עוון. בנוסף, הורה בית המשפט על חילוט רכבו של המבקש.

4. על גזר דינו של בית משפט השלום, הגיש המבקש ערעור לבית המשפט המחוזי, אשר נדחה ביום 26.10.2016. בית המשפט המחוזי דחה את טענתו של המבקש, לפיה הלה הודה במלוא מעשיו והביע חרטה, בקבעו כי "האחריות שלקח המערער [המבקש] על המעשים אינה מלאה, מאחר שהוא חלק על מידת מעורבותו בביצוע העבירות וטען כי לא היה מודע למעשי האחרים". לאור מכלול הנסיבות, ובשים לב לכך שמדובר ב"שני מקרים של עבירות דומות, אשר בוצעו בנסיבות דומות, ממניעים דומים וכחלק מתכנית עבריינית כוללת, בתוך פרק זמן של כחודש ימים בלבד", לא מצא בית המשפט המחוזי מקום להתערב בגזר דינו של בית משפט השלום.

הבקשה לרשות ערעור

5. ביום 21.11.2016, הוגשה בקשה לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי. בבקשת רשות הערעור טען המבקש כי עניינו מעורר "בעיה אנושית-מצפונית", לאור נסיבותיו האישיות, וכי הוא "למד לקח, חש בושה וכלימה ממעשיו מפני משפחתו והשכנים [...] היות והדבר מתפרסם ברבים". המבקש הוסיף וטען, כי מדובר במאסר ראשון

בחיוו, שכן הוא "מעולם לא היה גנב ואדם אלים", וכי "העבירה שביצע נבעה מתוך דפוסי התנהגות וחשיבה מוטעית שמקורה נעוץ בחבורה שהכיר בשנים האחרונות". מטעמים אלו, ובהתחשב בכך שלא נערך תסקיר מבחן בעניינו, עותר המבקש להקלה בעונשו, אשר "לוקה בחוסר מידתיות קיצוני", לטענתו.

דיון והכרעה

6. דין הבקשה להידחות. זאת, שכן הבקשה אינה מעוררת כל שאלה משפטית עקרונית או סוגיה ציבורית רחבת היקף, ואין מתעורר במסגרתה כל חשש מפני עיוות דין או אי-צדק (רע"פ 7869/16 רבנסרי נ' מדינת ישראל (30.10.2016); רע"פ 4865/16 רוחנה נ' מדינת ישראל (29.8.2016); רע"פ 5910/16 ריף כפר הדולפינים באילת בע"מ נ' רשות הטבע והגנים (15.8.2016)). כמו כן, הבקשה דן מופנית כנגד חומרת העונש שהושת על המבקש, כאשר ידוע כי טענות בדבר חומרת העונש אינן מקימות, כשלעצמן, עילה לרשות ערעור בפני בית משפט זה, אלא במקרים חריגים, בהם ניכרת סטייה משמעותית ממדיניות הענישה המקובלת והראויה, בנסיבות אותו עניין (רע"פ 8822/16 בן עזרי נ' מדינת ישראל (17.11.2016); רע"פ 8423/16 דגן נ' מדינת ישראל (9.11.2016); רע"פ 7296/16 פלוני נ' מדינת ישראל (21.9.2016)). בהקשר זה, סבורני כי העונש שהושת על המבקש אינו משקף סטייה כלשהי ממדיניות הענישה הנוהגת והראויה במקרים כגון דא, וצדק בית המשפט המחוזי, שעה שנמנע מהתערבות בו.

7. סוף דבר, הבקשה לרשות ערעור נדחית בזאת. אשר לבקשה לעיכוב ביצוע העונש, הרי שיש להצר על כך שהוגשה יום לאחר מועד ההתייצבות שקבע בית המשפט המחוזי. על כל פנים, לאור התוצאה אליה הגעתי, מתייתר הצורך לדון בבקשה זו. המבקש יתייצב לריצוי עונשו בבימ"ר "ניצן", מחר, 22.11.2016, עד השעה 10:00, או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות או דרכון ועותק מהחלטה זו.

ניתנה היום, כ' בחשון התשע"ז (21.11.2016).

ש ו פ ט